

Downloaded via the EU tax law app / web

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. října 2018(*)

„řízení o předběžné otázce – článek 49 SFEU – Korporační daň – Vnitrostátní daňové předpisy podmiňující převod ztrát utrpěných tuzemskou stálou provozovnou společnosti usazené v jiném členském státě na rezidentní společnost patřící do téže skupiny tím, že ztráty není možné daňově uplatnit v zahraničí“

Ve věci C-28/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Østre Landsret (odvolací soud východní oblasti, Dánsko) ze dne 1. listopadu 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 19. ledna 2017, v řízení

NN A/S

proti

Skatteministeriet,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. listopadu 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za NN A/S A. Ottosenem, advokát,
- za dánskou vládu J. Nymann-Lindegrenem a C. Thorningem, jako zmocněnci, ve spolupráci se S. Riisgaardem, advokát,
- za německou vládu T. Henzem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi W. Roelsem a R. Lyalem, jako zmocněnci, ve spolupráci s H. Peytzem, advokát,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. února 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 49 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi NN A /S, společností založenou podle dánského práva, a Skatteministeriet (ministerstvo daní, Dánsko) ve věci odmítnutí poslední uvedeného povolit dané společnosti odejít od jejího zdanitelného příjmu ztráty utrpěné dánskou pobočkou její švédské dceřiné společnosti.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Článek 7 odst. 1 dohody severských zemí o zamezení dvojího [dvojímu] zdanění v oblasti daní z příjmu a z majetku, uzavřené v Helsinkách dne 23. září 1996 (BKÍ č. 92 ze dne 25. 6. 1997, dále jen „Severská dohoda“), stanoví:

„Zisky společnosti z jednoho smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě, ledaže společnost vykonává svou činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny nacházející se v tomto smluvním státě. Vykonává-li společnost svou činnost výše popsaným způsobem, pak lze zisky této společnosti zdanit ve druhém státě, ale pouze v rozsahu, v jakém byly dosaženy touto stálou provozovnou.“

4 Podle článku 25 Severské dohody se smluvní státy rozhodly zamezit dvojímu zdanění stálých provozoven prostřednictvím metody takzvaného „započtení“. Na základě této metody stát, v němž má společnost sídlo, přizná daňovou úlevu ve výši odpovídající dani z příjmu zaplacené ve státě zdroje příjmu.

Dánské právo

5 Podle § 31 odst. 1 selskabsskattelov (zákon o korporátní dani) dánské společnosti, jež jsou součástí skupiny společností, povinně podléhají společnému zdanění. Společnou daň odvádí hlavní mateřská společnost (nebo zastupující mateřská společnost), je-li dánským daňovým poplatníkem, nebo v opačném případě rezidentní společnosti patřící do skupiny, tzv. „správcovskou společností“.

6 Vnitrostátní společné zdanění spočívá na zásadě teritoriálního zdanění v Dánsku. Podle této zásady nejsou výsledky dceřiných společností a stálých provozoven ze skupiny usazených mimo Dánsko součástí výsledku skupiny podléhajícího zdanění v Dánsku, ledaže by skupina využívala režim mezinárodního společného zdanění podle článku 31A zákona o korporátní dani. Na druhé straně společné zdanění skupiny zahrnuje všechny společnosti a stálé provozovny skupiny usazené v Dánsku.

7 Zahrnuje tak i stálé provozovny společností skupiny se sídlem v zahraničí, které se nacházejí v Dánsku. V tomto případě se však započtení ztrát vykázaných dánskou pobočkou společnosti se sídlem v jiném členském státě proti společnému daňovému výsledku skupiny řídí zvláštními pravidly, upřesněnými v § 31 odst. 2 druhé větě zákona o korporátní dani, podle nichž platí, že:

„Ztrátu vzniklou ve stálé provozovně lze započíst oproti příjmům společností skupiny, pouze pokud pravidla použitelná v zemi [...], v níž je tato společnost usazena, neumožní zohlednit tuto ztrátu při určení zdanitelného příjmu společnosti v zahraničí [...] nebo pokud si skupina zvolila společné zdanění podle článku 31A [...]“.

8 Z odvodnění zákona o korporátní dani, citovaného předkládajícím soudem, plyne, že

cílem tohoto ustanovení je zabránit tomu, aby daňové ztráty byly v přeshraničních situacích započítávány vícekrát.

9 Článek 5G ligningsloven (zákon o vyměňování daní) uvádí:

„Daňoví poplatníci, kteří spadají do působnosti článku 1 kildeskatteloven [(zákon o srážkové dani)], článku 1 zákona o korporální dani nebo článku 1 fondsbeskatningsloven [(zákon o zdanění investičních fondů)], si nemohou odečíst náklady, které jsou podle zahraničních daňových předpisů odpisovatelné od příjmu, které nejsou zahrnuty do daňového výsledku v Dánsku. Totéž platí, pokud podle zahraničních daňových předpisů lze odečíst náklad přenést a odečíst od příjmu společností skupiny [viz článek 3B skattekontrollloven (zákon o daňových řízeních)], pokud nejsou zahrnuty do daňového výsledku v Dánsku“.

Spor v povodním řízení a podnětné otázky

10 NN je zastávající společnost dánské skupiny, která zahrnuje mj. dvě její švédské dceřiné společnosti, Sverige 1 AB et Sverige 2 AB, z nichž první má v Dánsku pobočku C a druhá má tamtéž pobočku B. Obě pobočky se spojily do jediné pobočky A prostřednictvím převodu pobočky B na společnost Sverige 1 AB.

11 Skupina se rozhodla, že ve Švédsku bude s touto operací daňově zacházeno jako s restrukturalizační činností, která v uvedeném členském státě podle předkládajícího soudu nepodléhá dani. V důsledku toho převod goodwillu vytvořené pobočkou B na pobočku A neumožňoval odpisy ve Švédsku.

12 V Dánsku však byla fúze zdaněna jako prodej aktiv za tržní cenu, což pobočce A umožnilo odpis pořizovacích nákladů goodwillu vytvořené pobočkou B a v důsledku vykázat za rok 2008 ztrátu.

13 Dánské orgány však odmítly, aby byly v daném roce ztráty pobočky A započteny oproti společnému celosvětovému příjmu skupiny, jak požadovala NN. Tyto orgány vycházely z toho, že tomu brání čl. 31 odst. 2 druhá věta zákona o korporální dani, jelikož uvedené ztráty by mohly být započteny ve Švédsku oproti zdanitelnému výsledku švédské společnosti vlastníci danou pobočkou.

14 Toto zamítavé rozhodnutí, potvrzené Landsskatteretten (národní komise pro daňové záležitosti, Dánsko), je předmětem žaloby podané společností NN k Østre Landsret (odvolací soud pro východní oblast, Dánsko).

15 Za těchto podmínek se tento soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující podnětné otázky:

„1) Jaké faktory je nutné zohlednit při posuzování, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti sporu v povodním řízení, podléhají rezidentní společnosti z hlediska započtení ztrát podmínce rovnocenné, ve smyslu rozsudku ze dne 6. září 2012, Philips Electronics UK (C-18/11, EU:C:2012:532, bod 20), podmínce vztahující se na pobočky nerezidentních společností?

2) Za předpokladu, že dánské daňové předpisy nezakládají takové rozdílné zacházení, o jaké se jednalo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. září 2012, Philips Electronics UK (C-18/11, EU:C:2012:532), představuje zákaz započtení, tak jak byl popsán výše – v případě, kdy zisky stále provozovny nerezidentní společnosti podléhají daňové pravomoci hostitelského státu – sám o sobě omezení svobody usazování podle článku 49 SFEU, jež je třeba odvodit naléhavými důvody obecného zájmu?

3) Lze v případě kladné odpovědi takové omezení odvodit zájmem předcházet dvojímu

odpořtu ztráty, cílem zajistit vyvážené rozdělení daňových pravomocí mezi členskými státy nebo kombinací obojího?

4) Pokud ano, je takové omezení přípustné?

K předložným otázkám

16 Podstatou otázek předkládajícího soudu je, zda má být článek 49 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě v oblasti zdanění skupiny, na jejímž základě rezidentní společnosti náležející ke skupině mohou provést odpout ztrát stálé provozovny nacházející se na území daného státu a patřící nerezidentní dceřiné společnosti ze skupiny ze svého společného výsledku pouze tehdy, jestliže pravidla použitelná v členském státě, v němž má tato dceřiná společnost sídlo, neumožňují odečíst tyto ztráty ze zdanitelného výsledku dané dceřiné společnosti.

Úvodní poznámky

17 Svoboda usazování, kterou občanům Evropské unie přiznává článek 49 SFEU, je podle článku 54 SFEU pro společnosti založené podle právních předpisů některého členského státu, které mají sídlo, vedení nebo hlavní organizační složku v Unii, spojena s právem vykonávat činnost v jiných členských státech prostřednictvím dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení.

18 K tomu, aby právní předpisy členského státu představovaly pro společnosti překážku svobody usazování, je třeba, aby z nich pro podniky využívající této svobody plynulo nerovné zacházení, aby se toto zacházení týkalo situací objektivně srovnatelných a nebylo odvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu nebo bylo nepřiměřené svému cíli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. února 2010, X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, bod 20).

K odlišnému zacházení

19 Podle čl. 31 odst. 1 zákona o korporační dani podléhají rezidentní společnosti, jež jsou součástí stejné skupiny společností, společnému zdanění. Podle vysvětlení předkládajícího soudu se toto společné vnitrostátní zdanění skupiny použije v zásadě rovněž na dánské stálé provozovny zahraničních společností, které jsou členy dané skupiny.

20 Nicméně podle čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporační dani ztráty vzniklé ve stálé provozovně nacházející se v Dánsku a patřící nerezidentní společnosti, která je členem skupiny, mohou být započteny oproti příjmům skupiny podléhajícím dani v Dánsku pouze v případě, že tyto ztráty nelze podle právních předpisů státu, v němž je usazena nerezidentní společnost, zohlednit při výpočtu jejich zdanitelných příjmů. Totéž ustanovení praví, že tato podmínka neplatí v případě – který však není předmětem předložných otázek – že se skupina rozhodla využívat režim mezinárodního společného zdanění.

21 Na otázku, zda pravidlo uvedené v čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporační dani zavádí rozdílné zacházení omezující výkon svobody usazování, nemají účastníci původního řízení shodný názor.

22 Podle dánské vlády je třeba na takovou otázku odpovědět záporně, jak vyplývá z výkladu a *contrario* rozsudku ze dne 6. září 2012, Philips Electronics UK (C-18/11, EU:C:2012:532).

23 V tomto ohledu ve věci, která vedla k přijetí tohoto rozsudku, se předkládající soud zabýval slučitelností ustanovení britského práva podrobujících možnost převést na rezidentní společnost prostřednictvím daňové úlevy pro skupinu ztráty tuzemské stálé provozovny nerezidentní společnosti podmínce srovnatelné s podmínkou stanovenou v čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o

korporační dani se svobodou usazování.

24 V uvedeném rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že taková podmínka je v rozporu se svobodou usazování, jelikož převod ztrát rezidentní společnosti na jinou rezidentní společnost téže skupiny není spojen s žádnými obdobnými podmínkami.

25 Dánská vláda přitom zdrazuje, že dánské právní předpisy naopak právě obdobnou podmínku pro rezidentní společnosti stanovují. Článek 5 G zákon o vyměňování daní totiž stanoví, že společnosti nemohou provést odpot nákladů, které jsou podle daňových předpisů jiného státu odpočitatelné příjmy zdanitelných v tomto státě. Uvedený článek tak vylučuje započíst do výsledku skupiny zdanitelného v Dánsku ztráty rezidentní dceřiné společnosti nerezidentní společnosti, která je členem skupiny, je-li započtení těchto ztrát možné na základě práva členského státu, v němž je tato nerezidentní společnost usazena.

26 V důsledku toho má dánská vláda za to, že vnitrostátní právo nezavádí rozdílné zacházení se stálou provozovnou a s dceřinou společností, které by bylo stejné povahy jako zacházení, o němž Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. září 2012, Philips Electronics UK (C-18/11, EU:C:2012:532), rozhodl, že je v rozporu se svobodou usazování.

27 Žalobkyně v původním řízení nicméně podotýká, že čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporální dani zavádí rozdílné zacházení jiného druhu.

28 NN totiž vysvětluje, že ztráty stálé provozovny nacházející se v Dánsku, která patří společnosti, která má sídlo rovněž v této zemi a náleží do skupiny, jsou bez omezení odpočitatelné ze zdanitelného zisku skupiny v Dánsku. Ve věci v původním řízení NN zdrazuje, že pokud by stálá dánská provozovna byla majetkem některé z jejích dánských dceřiných společností, mohly by její ztráty být každopádně započteny proti výsledku skupiny.

29 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že daňové právní předpisy dotčené v původním řízení skutečně zavádí rozdílné zacházení. Daňové zacházení s dánskou skupinou, která vlastní v Dánsku stálou provozovnu prostřednictvím určité nerezidentní dceřiné společnosti, je podle čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporální dani méně výhodné než v případě skupiny, jejíž všichni členové mají sídlo v Dánsku.

30 Toto rozdílné zacházení může být výkon svobody usazování prostřednictvím vytváření dceřiných společností v jiných členských státech méně přitažlivým. To je však neslučitelné s ustanoveními Smlouvy pouze v případě, že se to týká objektivně srovnatelných situací.

Ke srovnatelnosti situací

31 Je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí být srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací posuzována s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními (rozsudky ze dne 25. února 2010, X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, bod 22; ze dne 12. června 2014, SCA Group Holding a další, C-39/13 až C-41/13, EU:C:2014:1758, bod 28; ze dne 22. června 2017, Bechtel, C-20/16, EU:C:2017:488, bod 53, jakož i ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 32).

32 V projednávaném případě ze znění čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporální dani i z vysvětlení dánské vlády týkajících se tohoto ustanovení vyplývá, že jeho cílem je zamezení dvojímu odpot ztrát.

33 Soudní dvůr rozhodl, pokud jde o opatření přijatá členským státem s cílem zamezení nebo zmírnění dvojího zdanění zisků rezidentní společnosti, že se společnosti vlastnící stálou

provozovnu v jiném členském státě v zásadě nenacházejí v situaci srovnatelné se situací společností vlastnicích tuzemskou stálou provozovnu (rozsudek ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 37).

34 Obdobně je tedy třeba mít ohledně opatření určená k zabránění dvojímu odpotuzat za to, že ani skupina, v jejímž rámci určité nerezidentní dceřiná společnost vlastní tuzemskou provozovnu, se nenachází v situaci srovnatelné se situací skupiny, jejíž členská společnost a provozovna této společnosti jsou obě rezidenty.

35 Je nicméně třeba poznamenat i s případem, kdy neexistuje žádná možnost odpotuzat nerezidentní dceřiné společnosti, které lze připsat stálé provozovně nacházející se v členském státě, ve kterém je uvedena společnost usazená. V tomto případě totiž skupina, v jejímž rámci je určité nerezidentní dceřiná usazená v jiném členském státě, není s ohledem na cíl zamezení dvojímu odpotuzat v situaci odlišné od situace čistě vnitrostátní skupiny. Schopnost obou skupin přispívat do státního rozpočtu je tak ztrátami jejich tuzemské stálé provozovny ovlivněna stejným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 38).

36 Článek 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporátní dani sice rozdílné zacházení odstraňuje, „pokud pravidla použitelná v zemi [...], v níž je tato společnost usazená, neumožňují zohlednit tuto ztrátu“, jelikož v takovém případě započtení ztrát tuzemské stálé provozovny nerezidentní dceřiné společnosti oproti příjmům skupiny připouští.

37 Nelze však vyloučit, že takový odpotuzat, jakkoliv právní úpravou cizího státu povolený, nebude v praxi možný, zejména v případě, kdy nerezidentní dceřiná společnost definitivně ukončila veškerou činnost.

38 Rozdílné zacházení uvedené v bodě 29 tohoto rozsudku se tak, alespoň v tomto případě, může týkat objektivně srovnatelných situací.

K odvodnění a přiměřenosti

39 Předkládající soud se táže, zda by toto rozdílné zacházení mohlo být odvodněno cílem zajistit vyvážené rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členské státy, nebo zamezit dvojímu odpotuzat.

40 V tomto ohledu je třeba uvést, že první důvod není relevantním odvodněním. Pokud by totiž bylo možné ztrátu připsovatelnou stálé provozovně odečíst z výsledku skupiny zdanitelného v členském státě, ve kterém se tato provozovna nachází, i z výsledku nerezidentní dceřiné společnosti z uvedené skupiny zdanitelného ve druhém členském státě, nebyl by touto možností dvojího odpotuzat zvýhodněn žádný z obou dotčených států na úkor druhého. Vyvážené rozdělení zdaňovací pravomoci mezi nimi by tím tedy nebylo dotčeno. Neexistence takového pravidla, jako je pravidlo stanovené v čl. 31 odst. 2 druhé věty zákona o korporátní dani, by způsobila pouze ztrátu daňových příjmů jednoho z těchto dvou států.

41 Druhé odvodnění, které zdůrazňuje dánská vláda, je odvodnění vycházející z nutnosti zamezit dvojímu odpotuzat.

42 V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že členské státy musí mít možnost zabránit nebezpečí dvojího zohlednění ztrát (rozsudky ze dne 13. prosince 2005, Marks & Spencer, C-446/03, EU:C:2005:763, bod 47, jakož i ze dne 15. května 2008, Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, bod 35).

- 43 Je pravda, že v situaci, kdy jsou příjmy stálé provozovny zdařovány ve dvou členských státech, se jeví odvodným, aby náklady této provozovny mohly být odeřteny z uvedených příjmů v rámci obou dařových systémů, a to v souladu s vnitrostátními pravidly.
- 44 Existenci takové situace však nelze dovodit pouze z okolnosti, že oba členské státy souběžnř vykonávají dařovací pravomoc na výsledek téže stálé provozovny, jako je tomu ve sporu v přvodním řízení v případe Dánského a Švédského království.
- 45 Nelze totiž pominout dařové úmluvy uzavřené mezi členskými státy právř pro zamezení dvojímu zdanění. Jak plyne z písemného vyjádření Evropské komise, jakož i z odpovědí společnosti NN na otázky položené na jednání, v tomto ohledu jsou vztahy mezi Dánským a Švédským královstvím upraveny Severskou dohodou.
- 46 Podle članku 25 uvedené úmluvy přitom platí, že pokud osoba s bydlištěm ve Švédsku obdrží příjmy, které jsou zdanitelné v jiném smluvním státě, umožřuje Švédské království odeřst si z daně z příjmů řástek odpovídající dani z příjmů odvedené ve druhém státě.
- 47 Vzhledem k tomuto mechanismu nenutí souběžnř výkon dařovací pravomoci Dánským a Švédským královstvím švédskou společnost, která má v Dánsku stálou provozovnu, k tomu, aby platila dař z příjmů dvakrát. Za třchto podmínek se možnost vyžadovaná dánskou skupinou, do níž náleží švédská společnost, aby bylo možné provést odporet ztrát takové provozovny dvakrát, tj. v rámci obou vnitrostátních dařových systémů, nejeví být odvodnou.
- 48 Článek 31 odst. 2 druhé vřta zákona o korpornařní dani má za cíl právř zabránit dotřné skupině, aby mohla stejnou ztrátu využít dvakrát. Jak uvedl generální advokát v bodě 75 svého stanoviska, pokud by takové ustanovení neexistovalo, přeshraniřní situace by poskytovala neoprávnřnou výhodu v porovnání se srovnatelnou situací vnitrostátní, v níž není dvojí odporet možnř. Rozdílné zacházení zavedené vnitrostátními právními předpisy se tak jeví jako odvodnřné.
- 49 Je ještř třeba, aby toto rozdílné zacházení bylo přimřřené svému cíli, jak bylo připomenuto v bodě 18 tohoto rozsudku.
- 50 Takové pravidlo, jako je pravidlo zakotvené v čl. 31 odst. 2 druhé vřty zákona o korpornařní dani, by přitom překrařovalo rámece toho, co je nezbytné k zabránění dvojímu odporetu ztráty, v případe, že by jeho úřinkem bylo, že skupina by v takové přeshraniřní situaci, jako je situace dotřená v přvodním řízení, byla zbavena jakékoli možnosti odporetu ztráty tuzemské pobořky.
- 51 Tak by tomu mohlo podle předkládajícího soudu být ve vřci v přvodním řízení.
- 52 Vzhledem k tomu, že ztráta vzniklá v dánské stálé provozovně švédské dceřiné společnosti NN je v zásadě odporetitelná ze zisku této dceřiné společnosti, zdanitelného ve Švédsku, nemřže být podle čl. 31 odst. 2 druhé vřty zákona o korpornařní dani odporetitelná od výsledku skupiny, zdanitelného v Dánsku.
- 53 Nicménř ve vřci v přvodním řízení je ztráta výsledkem slouření dvou dánských pobořek skupiny a její volby, aby bylo s touto fúzí na základě možnosti poskytované švédským právem ve Švédsku dařově zacházeno jako s restrukturalizací řinností, která ve Švédsku nepodléhá dani. To má za následek, že zapořtení ztráty proti výsledku švédské dceřiné společnosti by nebylo v praxi možné.
- 54 V takovém případe vnitrostátní ustanovení dotřená v přvodním řízení, která podle předkládajícího soudu zbavují dánskou skupinu jakékoli reálné možnosti odporetu ztráty

tuzemské stálé provozovny nerezidentní dceřiné společnosti, která je jejím členem, porušují zásadu proporcionality.

55 Uvedená zásada by naopak byla dodržena, pokud by započtení ztráty tuzemské stálé provozovny nerezidentní dceřiné společnosti proti výsledku dánské skupiny bylo na základě výjimky z pravidla uvedeného v čl. 31 odst. 2 druhé větě zákona o korporátní dani možné, pokud by skupina prokázala, že započtení ztráty proti výsledku dceřiné společnosti není ve skutečnosti ve druhém členském státě možné.

56 Je na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda tomu tak je ve sporu v původním řízení, pokud jde o dánskou pobočku švédské dceřiné společnosti NN.

57 Proto je třeba předkládajícímu soudu odpovědět, že článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že v zásadě nebrání takovým vnitrostátním právním předpisům, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení, podle nichž rezidentní společnosti náležející ke skupině mohou provést odpot ztrát stálé provozovny nacházející se na území daného státu a patřící nerezidentní dceřiné společnosti ze skupiny ze svého společného výsledku pouze tehdy, jestliže pravidla použitelná v členském státě, v němž má tato dceřiná společnost sídlo, neumožňují odečíst tyto ztráty z výsledku dané dceřiné společnosti, pokud jsou tyto právní předpisy uplatňovány souběžně s dohodou o zamezení dvojímu zdanění umožňující v poslední uvedené členském státu z daně z příjmu vyměněné dceřiné společnosti provést odpot částky odpovídající dani z příjmu odvedené v členském státě, na jehož území se daná stálá provozovna nachází, z titulu řínnosti uvedené provozovny. Článek 49 SFEU však musí být vykládán v tom smyslu, že takovým právním předpisem brání, pokud jejich použití zbavuje uvedenou skupinu jakékoli reálné možnosti odečíst uvedené ztráty z jejího společného výsledku, když započtení těchto ztrát proti výsledku uvedené dceřiné společnosti není možné v členském státě, na jehož území má tato společnost sídlo, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že v zásadě nebrání takovým vnitrostátním právním předpisům, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení, podle nichž rezidentní společnosti náležející ke skupině mohou provést odpot ztrát stále provozovny nacházející se na území daného státu a patřící nerezidentní dceřiné společnosti ze skupiny ze svého společného výsledku pouze tehdy, jestliže pravidla použitelná v členském státě, v němž má tato dceřiná společnost sídlo, neumožňují odečíst tyto ztráty z výsledku dané dceřiné společnosti, pokud jsou tyto právní předpisy uplatňovány souběžně s dohodou o zamezení dvojímu zdanění umožňující v posledně uvedeném členském státě z daně z příjmů vyňaté dceřiné společnosti provést odpot částky odpovídající dani z příjmů odvedené v členském státě, na jehož území se daná stálá provozovna nachází, z titulu činnosti uvedené provozovny. Článek 49 SFEU však musí být vykládán v tom smyslu, že takovým právním předpisem brání, pokud jejich použití zbavuje uvedenou skupinu jakékoli reálné možnosti odečíst uvedené ztráty z jejího společného výsledku, když započtení těchto ztrát proti výsledku uvedené dceřiné společnosti není možné v členském státě, na jehož území má tato společnost sídlo, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy

*Jednací jazyk: dánština.